

DOMINUS IESUS
*(o jedyności i powszechności zbawczej
Jezusa Chrystusa i Kościoła)*
KONGREGACJA NAUKI WIARY

świecie jako społeczność, trwa w (subsistit in) Kościele katolickim, rządzonym przez następcę Piotra oraz biskupów pozostających z nim we wspólnocie (communio)⁸. W wyrażeniu «subsistit in» Sobór Watykański II chciał ująć łącznie dwa stwierdzenia doktrynalne: po pierwsze, że Kościół Chrystusowy, pomimo podziału chrześcijan, nadal istnieje w pełni jedynie w Kościele katolickim; po drugie, że «liczne pierwiastki uświęcenia i prawdy znajdują się poza jego organizmem»⁹, to znaczy w Kościołach i kościelnych Wspólnotach, które nie są jeszcze w pełnej wspólnocie z Kościołem katolickim¹⁰. Jednak w odniesieniu do tych ostatnich należy stwierdzić, że ich «moc pochodzi z samej pełni łaski i prawdy, powierzonej Kościołowi katolickiemu»¹¹.

17. Istnieje zatem jeden Kościół Chrystusowy, który trwa w Kościele katolickim rządzonym przez Następcę Piotra i przez biskupów w łączności z nim¹². Kościoły, które nie będąc w pełnej wspólnocie z Kościołem katolickim, pozostają jednak z nim zjednoczone bardzo ścisłymi więzami, jak sukcesja apostołska i ważna Eucharystia, są prawdziwymi Kościołami partykularnymi¹³. Dlatego także w tych Kościołach jest obecny i działa Kościół Chrystusowy, chociaż brak im pełnej komunii z Kościołem katolickim, jako że nie uznają katolickiej nauki o prymacie, który Biskup Rzymu posiada obiektywnie z ustanowienia Bożego i sprawuje nad całym Kościołem¹⁴.

Natomiast Wspólnoty kościelne, które nie zachowały prawomocnego Episkopatu oraz właściwej i całkowitej rzeczywistości eucharystycznego misterium¹⁵, nie są Kościołami w ścisłym sensie; jednak ochrzczeni w tych Wspólnotach są przez chrzest wszczępieni w Chrystusa i dlatego są w pewnej wspólnocie, choć niedoskonałej, z Kościołem¹⁶. Chrzest bowiem sam w sobie zmierza do osiągnięcia pełni życia w Chrystusie poprzez integralne wyznawanie wiary, Eucharystię i pełną komunię w Kościele¹⁷.

«Nie wolno więc wiernym uważać, że Kościół Chrystusowy jest zbiorem — wprawdzie zróżnicowanym, ale zarazem w jakiś sposób zjednoczonym — Kościołów i Wspólnot eklezjalnych. Nie mogą też mniemać, że Kościół Chrystusowy nie istnieje już dziś w żadnym miejscu i dlatego winien być jedynie przedmiotem poszukiwań prowadzonych przez wszystkie Kościoły i wspólnoty»¹⁸. W rzeczywistości «elementy tego Kościoła już nam danego istnieją łącznie i w całej pełni»

⁸Sob. Wat. II, Konst. Lumen gentium, 8.

⁹Tamże. Por. Jan Paweł II, Encykl. Ut unum sint, 13; Sob. Wat. II, Konst. Lumen gentium, 15 i Dekr. Unitatis redintegratio, 3.

¹⁰Jest więc sprzeczna z autentycznym znaczeniem tekstu soborowego interpretacja tych, którzy z wyrażenia subsistit in wyprowadzają tezę, że jedyny Kościół Chrystusa mógłby również trwać w niekatolickich Kościołach i Wspólnotach kościelnych. «Sobór natomiast wybrał słowo «subsistit» właśnie po to, by wyjaśnić, że jest tylko jedno «istnienie» prawdziwego Kościoła, a poza widzialnym z nim związkiem istnieją tylko «elementa Ecclesiae», które — będąc elementami Kościoła — zmierzają i prowadzą do Kościoła katolickiego» (Kongregacja Nauki Wiary, Informacja o książce o. Leonardo Boffa OFM «Chiesa: Carisma e potere. Saggio di ecclesiologia militante»: AAS 77 (1985) 756-762).

¹¹Sob. Wat. II, Dekr. Unitatis redintegratio, 3.

¹²Por. Kongregacja Nauki Wiary, Dekl. Mysterium ecclesiae, 1: AAS 65 (1973) 396-408.

¹³Por. Sob. Wat. II, Dekr. Unitatis redintegratio, 14 i 15; Kongregacja Nauki Wiary, List Communio notio, 17: AAS 85 (1993) 838-850.

¹⁴Por. Sob. Wat. I, Konst. Pastor aeternus: DS 3053-3064; Sob. Wat. II, Konst. Lumen gentium, 22.

¹⁵Por. Sob. Wat. II, Dekr. Unitatis redintegratio, 22.

¹⁶Por. tamże, 3.

¹⁷Por. tamże, 22.

¹⁸Kongregacja Nauki Wiary, Dekl. Mysterium ecclesiae, 1.